

L'Enrique Nieto va néixer a Còrdova el 1951 i va arribar a Barcelona quan tenia 9 anys, a la muntanya de Montjuïc, refugi de tantes famílies que arribaven a la ciutat per engegar una vida nova. L'Enrique és el President de l'AV Montigalà-Batlòri de Badalona i Vicepresident de la FAVIBC.

L'Enrique arribà a Montjuïc el 1960, com era habitual al capvespre, per construir la barraca durant la nit i tenir-la enllestida al matí, així les autoritats no la podrien derrocar: "Allà hi havia família de la meva mare i tothom ajudava a construir, amb totxos, uralita i tot allò que teníem a mà. Es treballava tota la nit. El meu pare era paleta i la meva mare la mestressa de la casa. A Montjuïc no hi havia infraestructures ni equipaments, malgrat que van sorgir de forma improvisada botigues, bars i llocs de trobada. La solidaritat i el voluntariat van fer possible la creació de capelles, escoles i dispensaris. Jo vaig estar al col·legi fins als 13 anys. Després vaig començar a treballar en un taller mecànic. A la nostra família érem vuit persones i s'havia de treballar de molt jove. El 1968 van reubicar les famílies de les barraques a pisos de l'Obra Sindical del Hogar: Sant Roc, Sant Boi, Sant Cosme... El meu pare va poder escollir Pomar". Després de passar molts anys a la indústria química Cros, l'Enrique va treballar en l'entorn de participació ciutadana i de la Ràdio i Televisió a l'ajuntament de Badalona fins a la seva jubilació.

L'Enrique Nieto va formar part del moviment associatiu només arribar al barri. Als 70 ja era secretari i delegat en el club esportiu Pomar i va formar part de l'AMPA de l'escola de les seves filles durant 10 anys. Als anys 80 entrà a l'AV de Pomar, junt amb uns altres pares de l'AMPA de l'Institut Albéniz: "El meu germà Rafael ja participava en la *Coordinadora de Barrios* i va ser president de l'Associació de Veïns. Pomar era un barri amb grans mancances però sempre ha estat molt lluitador. Hi havia un abocador i una incineradora d'escombraries que afectava l'habitabilitat del barri. L'any 1974 va haver-hi una concentració de gairebé 100 dones per protestar i resoldre aquella situació d'insalubritat. A Pomar també vam patir molt el problema de la droga. Les pel·lícules de 'Perros callejeros' ens van perjudicar molt perquè va divinitzar a xavals que eren pobra gent. Els nens idolatraven 'El Vaquilla' i volien ser com ell arran d'haver-ho vist en pel·lícules. El 1976 va arribar la droga al barri. L'estigma sempre ha estat aquí, però les coses, per sort, van canviar gràcies a la col·laboració de tots els veïns.

Als anys 80 va tenir lloc una de les lluites més importants: la mobilització per la recuperació de la línia d'autobusos del barri, que s'havia suspès amb l'arribada del Metro a Badalona. Els veïns i les veïnes segrestaven i fèiem pujar

els cotxes a Pomar i els reteníem i cuidaven al barri mentre es negociava amb l'Ajuntament. La nit del 3 al 4 de maig de 1985, 400 policies van prendre Pomar i van rescatar els catorze autobusos. Més tard, però, el barri va recupear la línia. Això va conscienciar i unir molt el nostre barri, especialment quan va fer 25 anys de la seva construcció, l'any 1992, ja que es decidí trencar amb la història negra i treballar des de l'empatia i la positivitat, lluny de la idea de gueto extern a la ciutat de Badalona".

L'any 1996 l'Enrique es traslladà a Montigalà-Batlòria, un barri que neix al voltant de la gran àrea comercial de la zona: "Vaig entrar a l'Associació de Veïns com a Vicepresident i amb la marxa del senyor Eduardo Téllez vaig passar a ser president, tres anys més tard. Montigalà és un barri nou i les necessitats són molt diferents, malgrat que hem patit algun problema estructural. És una zona urbanitzada al voltant de l'àrea comercial, però al barri no hi ha petits comerços ni gairebé entitats. Primer vam haver de lluitar per tenir una escola de primària i més tard per aconseguir un compromís amb l'Ajuntament per construir una escola bressol. En un futur pròxim esperem l'institut. A l'AV som 14 membres. És una associació paritària i activa, però necessita més participació dels veïns i de les veïnes. La nostra associació té uns 100 socis i està organitzada en vocalies. Actualment procurem regular i assessorar l'habitatge de lloguer i reivindicuem la implementació de més projectes socials que ajudin les famílies amb més dificultats, millorin la participació i la cohesió".

L'Enrique Nieto és també Vicepresident de la FAVIBC. Ha format part de la Federació des dels seus inicis: "La FAVIBC ha de ser el referent de les altres entitats veïnals davant les administracions i no perdre el seu esperit reivindicatiu. Les intervencions de la Generalitat, especialment Adigsa des de l'antic departament de Benestar i Família i després l'Agència de l'Habitatge, han estat decisives per a la transformació i millora dels nostres barris. Hem de seguir treballant tots a l'una. El repte de l'actual junta és esforçar-se més amb les entitats del barri, no permetre que desapareguin les associacions per manca de recursos, i amplificar els problemes perquè arribin als organismes i a les persones adients. S'estan tancant moltes portes a les AV i sense el suport de la Federació i la lluita conjunta no aconseguirem tornar a obrir-les".

S'estan tancant portes a les AV, i sense el suport de la Federació i la lluita conjunta no aconseguirem tornar-les a obrir. Les associacions de veïns fan possible que els barris d'habitatge social siguin solidaris i inclusius.